

וענין זה, שהקדושה מביאה לידי ענוה, נרמז בכתוב "כי כה אָמַר רַם וְנָשָׂא שֶׁכֶן עַד וְקָדוֹשׁ שָׁמוּ מְרוֹם וְקָדוֹשׁ אֶשְׁכֹּן וְאֵת דְּכָא וְשֶׁפַל רוּחַ לְהַחֲיוֹת רוּחַ שְׁפָלִים וְלְהַחֲיוֹת לֵב נְדָאִים" (ישעיה נ"ז ט"ו), שעל ידי הקדושה, בא לידי ענוה [שכך מבואר בכתוב, תחילה ישכון עם קדוש, ולאחר מכן עם עניו, והוא הקדוש הוא העניו, שהקדוש נעשה עניו].

ה. ענוה מביאה לידי יראת חטא.

על ידי ענוותנותו, שהוא נבזה בעיניו נמאס, מתיירא וחרד שנבזה ושפל כמותו יחטא לפני קדוש ונורא, וכל שהוא נמוך ושפל בעיניו, מתרומם כבוד שמים בעיניו, ויודע כמה החטא פוגם בכל העולמות, [ולא יאמר אני אלך בשוק של זונות ולא אחטא אלא יחוש למיעוט ערכו שעלול להיכשל], ודוד המלך שהיה עניו גדול, כמו שכתוב "וְאֶנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אֵיֶשׁ" (תהילים כ"ב ז'), אמר, "אֶמְרָתִי אֶשְׁמְרָה דְרָכֵי מַחְטָא" (תהילים ל"ט ב'). וכן אם חס ושלום נכשל באיזה דבר, חרד וירא מהחטא וחטאתו לנגד עיניו תמיד.

וענין זה, שהענוה מביאה לידי יראת חטא, נרמז בכתוב "עֲקֹב עֲנֹה יִרְאַת ה'" (משלי כ"ב ד'), שבעקבות הענוה, בא לידי יראת ה'.

ו. יראת חטא מביאה לידי חסידות.

חסידות היא דרגא עליונה, לפנים משורת הדין, ועל ידי יראת חטא שהוא אוצר החכמה, בא לעשות לפנים משורת הדין, וגודר גדרים שלא יחטא, ועיקר חסידות שלא יתבייש מבני אדם במילי דשמיא.

וענין זה, שיראת חטא מביאה לידי חסידות, נרמז בכתוב "וְחֶסֶד ה' מְעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאַתוֹ" (תהילים ק"ג י"ז), כלומר החסידות באה על יראי ה'.

ז. חסידות מביאה לידי רוח הקודש.

כשעולה במדרגה עליונה לעשות כל מה שמוטל עליו, ומה שביכולתו להשיג, אז על השאר ה' בעזרו, ויערה עליו רוח ממרום, וזוכה לרוח הקודש. [שכיון שהוא עושה לפנים משורת הדין, עושים עמו מן השמים דברים שהם חוץ מהטבע, ומודיעים לו רזי תורה].

וענין זה, שחסידות מביאה לידי רוח הקודש, נרמז בכתוב "אֵז דְּבִרְתָּ בְחֶזֶן לְחֶסֶדִיף" (תהילים פ"ט כ'), כלומר החסידים זוכים לחזון ולרוח הקודש.

ח. רוח הקדש מביאה לידי תחיית המתים

על ידי שיזככו הרוחות, ויערה עליהם רוח ממרום, רוח קדושה וטהרה, אז יעוררו לרוחות המתים שיתנם ה' בהם, ויחיו, וכן אמרו בפרק ששי מפסחים, עתידים צדיקים שיחיו את המתים.